

остави ни да отидемъ на пѣть тридневенъ въ пустынята за да принесемъ жертва на Иеова Бога нашего. (19) А знай азъ че не ще да ви остави Египетскій царь да отидете, нито съсѣрѣка рѣката. (20) И юкато прострѣ рѣката си, ще поразѣ Египетъ съ всеиचितъ мои чудеса които ще направѣ въ рѣдъ него: и росъ това ще ви испроводи. (21) И ѡще дамъ благодать на тѣзи люде прѣдъ Египтянитъ; и кога тръгнете вѣма да отидете праздни, (22) но всяка жена ще поиска отъ близката си и отъ съседката си сребърни вѣща и златни вѣща и обѣлка; и ще ги турите на синоветъ си и на дѣцетѣ си; и общеберете Египтянитъ, и нѣтъ имъ да остави нищо. ГЛАВА 4. отъ 1 до 17. (1) И тога докога до стѣнази чинѣ авъ египтѣ. (2) И Моисей отговори и рече: Но, ето, тѣ не щадѣ да ми повѣрватъ, нито ще послушатъ гласъ ми; защото ще ми рекътъ: Не ти се е явилъ Господь. (3) И рече му Господь: Що е това косто е въ рѣката ти? А той рече: Жезлъ. (3) И рече: Хвърли го на земята. И хвърли го на земята, и ставъ жмѣя; и побѣжъ Моисей отъ нея. (4) И рече Господь Моисею: Простри рѣката си и хвани я за опашката; (и той прострѣ рѣката си и хвана я, и ставъ жезлъ въ рѣката му). (5) за бѣда повѣрять че ели се яви Господь Богъ на отцѣтъ нмъ. Богъ Авраамовъ, Богъ Исааковъ, и Богъ Якововъ. (6) И рече му още Господь: Турѣ сега рѣката си въ пазухата си. И тури рѣката си въ пазухата си; и като и извади, ето рѣката му прокажена бѣла като снѣгъ. (7) И рече: Турѣ пакъ рѣката си въ пазухата си. И тури пакъ рѣката си въ пазухата си; и кога я извади изъ пазухата си, ето, остана пакъ както си бѣше пѣтъта му.

(8) А (рече Господь) ако не ти повѣрватъ, нито послушатъ гласъ на първото знамение, ще повѣрватъ заради гласъ на второто знамение. (9) Ако ли не повѣрватъ и въ двѣтѣ тѣзи знаменія, нито послушатъ гласъ ти, ще земешъ отъ водата на рѣката и ще я изиспеш на сухо; и водата която ще земешъ изъ рѣката ще стане кръвъ на сухо. (10) И рече Моисей Господу: Моля ти се, Господи, азъ не съмъ благогрѣчивъ, нито отъ вчера, нито отъ завчера, нито отъ кога ти почелъ да говоришъ на твойтъ рабъ; но тежкоустъ съмъ и тежкозвиченъ. (11) И рече му Господь: Кой даде уста на човека? или кой направи вѣмийтъ, или тѣхъ хийтъ, или оногова който гледа, или слѣдчийтъ? не азъ ли Господь? (12) А сега иди, и азъ ще бѣдъ съ устата ти, и ще ти науча що ще говоришъ.

(13) А той рече: Моля ти се, Господи, проводи оногозъ когото искамъ да проводѣ. (14) И распаи се гавътъ Господенъ противъ Моисея; и рече: Ааронъ Левитицъ не е ли твой братъ? знай че той може да говори добръ; а най вече, ето, той казѣла да ти посрѣщне, и кога ти види ще се зарадва въ срдцето си. (15) А ти ѡче му говориши, и ѡче турѣшъ думитъ въ устата му; и азъ ще бѣдъ съ устата ти и съ устата неговѣ, и ѡче ли науча що трѣбна да правите. (16) И той вмѣсто тебе ще говори на людѣтъ, и той ще ти бѣде вмѣсто уста; а оти ще бѣдешъ нему вмѣсто Бога. (17) И земѣ въ рѣката си тозъ жезлъ, съ който ще правишъ знаменіята.

(18) И тръгъ Моисей, и върна се при теста си Иотора, и рече му: Моля ти се, да вѣдъ, и да се вържъ при братията си които сѣ въ Египетъ, и да виджъ, живи ли сѣ.

(19) И рече Моисей: И азъ ще върна се при теста си Иотора, и рече му: Моля ти се, да вѣдъ, и да се вържъ при братията си които сѣ въ Египетъ, и да виджъ, живи ли сѣ.

л Гл. 5: 2. 7; 4.
ю Гл. 6: 6. 7; 5; 9; 15.
л Гл. 7: 3. 11; 9.
Втор. 6: 22; Неом.
9: 10; Псал. 105: 27.
135; 9. Пер. 32; 20.
Дѣян. 7; 36; Вижъ.
Гл. 7 до 13.
ж Гл. 12; 31.
л Гл. 11; 3. 12; 36.
Псал. 106; 46.

Прит. 16; 7.
а Бит. 15; 14.
11; 2. 12; 35; 36.
б Иовъ 27; 17; Прит.
13; 22. Иез. 39; 10.
—
а Ст. 17, 20.
б Гл. 19; 91.
в Гл. 13; 15.
г Числа 12; 10. 4 Цар.
15; 27.

д Числа 12; 13; 14.
Втор. 32; 39. 4 Цар.
5; 14. Мат. 8; 3.
л Гл. 7; 19.
ж Гл. 6; 12. Пер. 1; 6.
з Псал. 94; 9.
и Ис. 50; 4. Пер.
1; 9. Мат. 10; 19.
Мар. 13; 11. Лука
12; 11. 21; 14; 15.
и Вижъ Пона 1; 3.

к Ст. 27. 1 Цар.
10; 2; 3; 5.
л Гл. 7; 1, 2.
м Числа 22; 38.
н 23; 5, 12, 16. Втор.
18; 18. Ис. 51; 16.
Пер. 1; 9.
о Втор. 5; 31.
п Гл. 7; 18. 18; 19.
л Ст. 27.
и Псал. 106; 46.